

Het ver-romantiseren van reis-ervaringen begint voor velen, maar zeker voor mij, met de voorliefde voor de "Oost".

Het slenteren door Aziatische havensteden welke overstroomd van exotische producten. Daar waar de lucht doordrenkt is van de geur van wierook en aromatische houtsoorten. Vanuit steden als Guangzhou, (voorheen Kanton) Jakarta en Kuala Lumpur verschepen we MOC producten richting Europa.

Ons vaak niet realiserend wat er onderweg kan gebeuren alvorens de ETA in Rotterdam wordt bereikt.

Tot.. ja, totdat.....de

EVER-GIVEN met wel 20.124 TEU (container units) het Suezkanaal blokkeert. Waarbij we met de neus op de feiten zijn gedrukt mbt de steeds maar groter wordende containerschepen en de risico's die daarmee gepaard gaan. Maar vooral de Europese afhankelijkheid van de Aziatische productie landen. Het kanaal is weer open, de autoriteiten hebben hun spierballen getoond en de Ever Given aan de ketting gelegd. De dans om het verhalen van de enorme financiële schade is begonnen. Links- of rechtsom de kosten van deze blokkade zal uiteindelijk gepresenteerd worden en doorberekend in de

transport c.q. containerprijzen, welke overigens nog steeds niet terug zijn op gewenst niveau.

Enkele dagen na het ingaan van de Ramadan vloog ik wederom naar Indonesia om onze MOC productie aldaar te behartigen. Ik hoor enkelen van u hardop denken:

niet echt slim Watse

om tijdens deze vasten maand in één van 's werelds grootste Moslimland te vertoeven.

Ja dat was wel even een dingetje, maar wat móet dat moet! Eerst al 5 dagen in quarantaine, restaurants en bars gesloten en als bijvangst bij elke binnenlandse vlucht (7) een verplichte PCR/Swab-test, waarbij mijn neus nu zo langzamerhand geperforeerd is en aanvoelt als een gaatjes pan.

Een trip die bij mij persoonlijk behoorlijk impact heeft gemaakt. Ik zie een groot verschil in mijn laatste bezoek van November en nu in Mei, 90% van de toeristische activiteiten zijn gesloten en/of failliet. Overall reddeloze mensen die echt niet meer weten wat hoe ze de eindjes aan elkaar moeten knopen. Terug naar de Kampung is dan vaak hun enige redding, waar familie opvang regelt in meestal al overvolle huisjes en

men leeft van wat de natuur hun biedt. Waar de besmetting van Corona op de loer ligt en gezien moet worden als vijand no 1. Overwoekerde en zelfs spookachtige taferelen. Trieste aanblikken van leegstaande panden, welke in de tropen razendsnel worden geconfisqueerd door de natuurlijke elementen. Dit heeft me behoorlijk geraakt. Het is voor mij niet makkelijk om me niet te laten beïnvloeden door de emotie van de dag, echter het werk wat we doen schept ook houvast voor die mensen die onze MOC productie draaien.

Tijdens **Hari Raya**, als het einde van de vasten maand wordt gevierd en onze werknemers hun jaarlijkse financiële bonus ontvangen, betuigen deze productie medewerkers hun dankbaarheid dat ze een inkomen genereren uit de door u bestelde MOC productie. Dit wens ik graag met u te delen, want u en onze gezamenlijke order inspanning heeft, naast de handel die we zelf in Nederland genereren met de door u bestelde productie, grote invloed op de lokale families achter de schermen. Namens hen, bedankt!

vr gr Watse